

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Δὲν τρέχει τίποτα, μωρέ;
Φ.— Νερὸ 'στ' αὐλάκι μόνο.
- Π.—Βρὲ 'μίλα μου καλλίτερα καὶ ξέρεις πῶς θυμόνω.
Φ.—Γιὰ συζητήσεις ὄρεξι τὸ στόμα μου δὲν ἔχει...
κί' ἂν τρέχη κάτι, Περικλῆ, παραίτα το νὰ τρέχη,
ἐὰν δὲ πάλιν τίποτε δὲν τρέχη κατεπείγον,
σὲ βεβαίῳ πῶς κάτι τι θὰ τρέξη μετ' ὀλίγον.
- Π.—Βρὲ ἄλλαξε τὸ σοβαρὸν καὶ ἄτιμόν σου ὕφος
καὶ μὴ ζητῆς νὰ γίνεσαι ὡς ἓνα εἶδος γρίφος.
Φ.—Λοιπὸν δὲν τρέχει τίποτα...
Π.— Κάτι θὰ τρέχη, ψεύτη.
Φ.—Τὸ Ὑπουργεῖον μοναχὰ μοῦ λέγουν ὅτι πέφτει.
Π.—Γιατί νὰ πέση, Φασουλῆ;...
Φ.— Φτουῦ! φτουῦ! ξεροὸ κεφάλι!...
γιατί νὰ πέση μ' ἐρωτᾷς;.. γιὰ νάλθη ἄλλο πάλι!..
- Π.—'Αμμέ γιατί νάλθη αὐτὸ τὸ ἔξω τώρα μένον;
Φ.—Διὰ νὰ πέση καὶ αὐτὸ καθὼς τὸ περασμένον.
Π.—Μὰ ποιὸ θὰ ἔλθῃ, Φασουλῆ, ἂν πέση καὶ τὸ ἄλλο;
Φ.—Θάλθη τὸ πρῶτον τὸ πεσόν, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω.
Π.—Κί' ἂν ἐκ δευτέρου, ἀδελφέ, αὐτὸ τὸ πρῶτον πέση;
Φ.—Ντακάπο βγαίνει, Περικλῆ, τὸ δεύτερον 'στὴ μέση.
Π.—'Αλλ' ἂν φυτρώσῃ ἔξαφνα καὶ τρίτον;
Φ.— "Ὅπως κρίνω,
θὰ πέση καὶ θὰ σηκωθῆ ὡς τᾶλλα δηὸ κί' ἐκεῖνο.
- Π.—'Αν ὁμως βγῆ καὶ τέταρτον;
Φ.— Θὰ βγῆ καὶ πέμπτον πάλι...
πλὴν μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου μοῦ 'πῆρες τὸ κεφάλι,
ἐνῶ αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω
καὶ μὴ ζητῆς ἐξηγήσιν διὰ τὰ περαιτέρω.
- Π.—Λοιπὸν δὲν τρέχει τίποτα;
Φ.— Δὲν τρέχει, μωρὲ χάχα.
- Π.—Κάτι θὰ τρέχη, μασκαρά...
Φ.— Ἡ μύτη μου μονάχα.
- Π.—Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὸ ποῦ λές;
Φ.— Πῶς ἔπαθα συνάχι.
- Π.—Καμμιά κλωτσιὰ ἔξαφνικὴ θὰ φᾶς μὲς 'στὸ στομάχι.
Φ.—Γιὰ συζητήσεις ὄρεξι τὸ στόμα μου δὲν ἔχει
κί' ἂν τρέχη κάτι, Περικλῆ, παραίτα το νὰ τρέχη.
- Π.—Καὶ πῶς περνᾷ ὁ βασιλεὺς;
Φ.— Σὰν βασιλεὺς...
Π.— Τούτέστι;
Φ.—Ναί! οὔτε κρῦο δηλαδὴ μᾶς κάνει οὔτε ζέστη.
- Π.—Μὲ ἄλλους λόγους;
Φ.— Δηλαδὴ φροντίζει νύκτα 'μέρα
πῶς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος νὰ φέρῃ ἔδω πέρα.
- Π.—'Αμμ' ὁ Τρικούπης, Φασουλῆ;
Φ.— Σοῦ εἶπα ὅτι πέφτει
- Π.—Κί' ὁ Δεληγιάννης;
Φ.— Πηλαλεῖ ὡς ἂν νὰ τοῦχουν νέφτι
κί' ἀδιακρίτως χαιρετᾷ καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους
καὶ μὲ τὰ νέφη ὁμιλεῖ καὶ τοὺς ἀνεμομύλους.
- Π.—Κί' ὁ Μολαίτης;
Φ.— Κλάψε τον κί' αὐτὸν τὸν κακομοίρη!
κοκκινογούλια σκέπτεται εἰς πᾶσαν γῆν νὰ σπείρῃ.
- Π.—Καὶ σὺ τί λὲς γιὰ ὅλ' αὐτὰ;
Φ.— 'Εγὼ δὲν βγάζω λέξι
καὶ περμένω μοναχὰ ν' ἀκούσω τί θὰ τρέξη...
- Π.—Κί' ὁ Κάουμπαρς τί γίνεται;
Φ.— "Αν θέλῃς, τρέχα 'ρώτα
κί' ἔλα εἰπέ μου ὕστερα τὰ νέα γεγονότα.
- Π.—Τὰ πλοῖα δὲ τὰ Ρωσσικὰ, ποῦ μὲς 'στὴ Βάρνα στέκουν,
νομίζω πῶς τὰ πράγματα πολὺ τὰ περιπλέκουν.
Φ.—Τρία πουλάκια κάθονται στοῦ Διάκου τὸ ταμποῦρι,
τῶνα τηρᾷ τὴ Ρούμελη..
- Π.— Τι λὲς, μωρὲ γαϊδοῦρι;
Φ.—Γιὰ ξέναις ἐννοιαῖς μὴ ζητῆς ποτὲ διασαφήσεις
κί' ἀπάλλαξόν με πρὸς θεοῦ ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις.
- Π.—'Αμμέ τὸ νέον δάνειον Τσιγγροῦ κί' 'Αθηνογένῃ;
Φ.—Καθὼς μανθάνω, Περικλῆ, ὀργήγορα θὰ γένη.
Π.—Λοιπὸν ἡ ἀναγκαστικὴ θ' ἀρθῆ κυκλοφορία;
Φ.—Θ' ἀρθῆ βεβαίως...
Π.— Κί' ὕστερα;
Φ.— 'Εν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ
θὰ τὴν ἐπαναφέρωμεν 'στὸ πρῶην ἄντε στα-
[τ ο υ ς ,
δταν δ' ἡ τότε κρημισθῆ Κυβέρνησις τοῦ κράτους,
θὰ γένη νέον δάνειον εὐθύς ἀπὸ τὴν ἄλλην,
διὰ νὰ τὴν σηκώσωμεν, βρὲ Περικλῆ καὶ πάλιν.
- Π.—Μὴν προχωρῆς καὶ φοβερός μὲ συνταράττει σάλος.
Φ.—Θεὲ μου, μετὰ θάνατον ὑπάρχει βίος ἄλλος;
Π.—Τί λὲς, μωρὲ;
Φ.— Μοῦ ἔρχεται 'στὴ μούρη νὰ σὲ φτύσω
καὶ ἔλους τοὺς πλησίον μου νὰ τοὺς περιφρονήσω
καὶ μὴ φροντίζων παντελῶς περὶ τῶν καθεστώτων
κί' ἀπεκδυθεὶς κί' ἀποβαλὼν τὸν ἀνθρώπων τὸν πρῶτον
καὶ δίδων πέντε φάσκελα εἰς τὰς φυλάς τοῦ Αἴμου,
εἰς ἄλλους κόσμους ν' ἀναβῶ ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου.
'Ἐσὺ φρονεῖς, βρὲ Περικλῆ, πῶς κί' ἄλλος κόσμος θάναται;
Π.—'Εγὼ φρονῶ πῶς θὰ τῆς φᾶς...
Φ.— "Ὅ, κί' ἂν θέλῃς κάνε.
Μὰ κί' ἂν μὲ δείρῃς, Περικλῆ, θὰ σὲ περιφρονήσω.
Π.—"Ὅρσε λοιπὸν δηὸ τρεῖς ἐμπρός καὶ πέντε ἀπ' ὀπίσω.